

ALEXANDRU VLAD

A telefon

Még a jól induló nap is pocskékká válhat egy apró bal eset következtében, éppen csak azért, hogy felborítsa kilátásaidat.

Biztos voltam benne, hogy jó napom lesz. Tiszta és hideg őszi reggel, ködfoltokkal, melyek azt a benyomást keltik, hogy éppen egy kísérletezgető fotográfus laboratóriumában születnek. Az irodában minden rendben volt, még az igazgatót is jókedvűnek találtam. Ezzel fogadott: „Van egy kérésem”. Nem tett említést semmilyen közeli rendezvényről, sem valami előadásról, amit egy értekezletre kellene előkészíteni, sem más dolgról, amire a „van egy kérésem” vonatkozhatna. Óhaja olyannak látszott, amely megtör minden ellenállást. Csupa figyelemmé és gondoskodássá váltam. „Menj el – mondta – a könyvkiadó igazgatójához, és mondd meg neki, kérem, küldjön nekem hetedik osztályos tankönyveket. A kölykőm most megy hetedikbe.”

Igen, elkezdte az iskolát. Indult a tankönyvszezon, úgy, mint mikor azt mondd, érik a birsalma. Az igazgató engem küldött, hiszen ismerte a könyvek iránti lelkesedésemet. Megemlítettem neki, hogy esetleg szükség lenne egy előzetes telefonra. Mert egy igazgatók közti telefon csodákra képes. Legyintett a kezével: évekig dolgoztál a Központi Kiadónál, több mint valószínű, hogy ők is megbecsülnek, legalább annyira, mint én. Hagyjuk ezeket a telefonos praktikákat!

Megérkeztem a Könyvkiadó Központjába, a Dosztojevskij utcába (lehetséges, hogy ez az intézet Kolozsvár egy másik utcájában volt?), és ez az esemény egyfajta lelkesedéssel töltött el, amiként bárkit, aki viszontlátja volt munkahelyét és régi főnökeit.

Megérkeztem az új épülethez, mely magas és csúnya, kicsi ablakai, mint egy silóé, úgy látszik, a könyveket védik így a túl erős fénytől.

Megtaláltam az igazgatót is, igaz nem az irodájában, hanem ott, ahol lennie kell egy aktív igazgatónak, a kereskedelmi irodában. Mondjuk, Aurel Ileának hívták. Egy jól választott név mindig meggyőzőbbé teszi a személyiséget, aki korábban is igazgatóként szerzett tapasztalatokat az ABC hálózatonál. Egy jól választott ember tesz róla, hogy a dolgok mindenütt jobban menjenek. Tolmácsoltam neki, amit az én igazgatóm (az ő kollégája!) mondott, megemlítettem, hogy a hetedik osztályról van szó, és mosolyogtam. „Nem adok két fillért se a maga szavára. Hívjon fel ő telefonon” – mondta.

Irodalmi becsvágyam nem tette lehetővé a nyers visszavágást. Mosolyom ebben a pillanatban nem volt a fentiekkel összhangban. Azonnal felismertem, hogy az én egyszere-

rű fizikai jelenlétem nem pótolja a telefonos kérelmet. Ugyanakkor már harmincéves voltam, szakmailag megbecsült, három évig dolgoztam irányítása alatt a kiadóvezetésben, és ebben az időszakban megtettem mindent, hogy kiválóan beilleszkedjek. Elmenetelemkor éppen vele beszélgettem őszintén, szívélyesen, sőt meghatóan. De most nyomoréknak éreztem magam előtte, és arra gondoltam: hány évig fog még így beszélni? Idős, sok mindent látott, én fiatal vagyok, és valószínűleg még többet fogok látni, talán megérem azt a pillanatot, amikor az olyanok, mint ő, eltűnnek, és mások jönnek, akik majd másképp beszélnek az egész világgal. Lassan levegőt vettem, köszöntem és kijöttem.

Megtettem jelenlegi igazgatómnak azt a szívességet, hogy közvetlenül a könyvesboltból, saját költségemen megvásároltam a hetedik osztályos tankönyveket.

Útközben jelenlegi intézetem felé arra gondoltam: az az ember olyan könyveket is kiad, amelyeknek magam vagyok a szerzője, és ha nem ad semmit a szavamra, mennyire jelentős számára az, amit írok? Ily módon adósa vagy lekötelezettje vagyok? Vajon hány „fillért” adna arra a telefonra, amit az én igazgatómtól kapna? Ők tulajdonképpen azért hívogatják egymást, hogy ne költsek a pénzüket. Pénz csak azoknak kell, akiknek nincs funkciójuk, a szegényeknek. A pénzzel, az olyanok mint én, akkor fizetnek, amikor valamilyen okból nem működik a rendszer. Azért, hogy önmagunkról alkotott véleményünk nehogy olyanná váljék, hogy egész napunkat tönkretégye.

Erős Kinga fordítása

ALEXANDRU VAKULOVSKI (1978, Antonești, Moldáv Köztársaság), költő, író, eddig megjelent műveiből: *Pizdeț și Letopizdeț* (Fehér kaktuszok a kedvesemnek, regény) *Oedip regele mamei lui Freud* (Oidipusz király Freud anyjához, versek) és *Ruperea* (A szakítás, dráma). A Tiuk! nevű elektronikus újság alapító tagja. Írásait közli a Steaua, a Tribuna stb.

IOAN-PAVEL AZAP (1967, Ticvaniu-Mic-Kistikvány, Krassó-Szörény megye) költő, a Tribuna szerkesztője. Eddig megjelent kötetei: *Autoportret cu mască* (Önarckép maszkban, versek, 1993), *Funigei* (Ökörnyál, versek, 1997), *Poeme de cinci stele* (Öt csillag versei, 2002; a kötet a XXIX. Máramaroszigeti Nemzetközi Versfesztiválon a kolozsvári televízió díjában megszült), *Bárbi* (epigrammák, 2002), *Traveling* (interjúk román filmrendezőkkal, 2003).

ALEXANDRU VLAD (1950, Suceagu-Szucság, Kolozs megye) író, a kolozsvári Babeș-Bolyai Tudományegyetem román-angol szakán végzett. Első kötete 1985-ben jelent meg *Drumul spre Polul Sud* (A Déli sarkra vezető út, elbeszélések) címmel. Legutóbbi kötetének címe: *Sticla de lampă* (Lámpabúra, 2002)

OVIDIU PETCA (1958, Déva) képzőművész, a kolozsvári Ion Andreescu Képzőművészeti Akadémián végzett 1988-ban. A Kolozsvári Nemzetközi Grafikai Biennálé Alapítvány elnöke. 1987-től szerepel egyéni és csoportos kiállításokon. A kolozsvári Tribuna művészeti szerkesztője. Munkásságát közel ötven alkalommal díjazták. Önálló kiállítása volt többek között Kolozsvárott, Bukarestben, Varşóban, Krakkóban, Tokióban és Budapesten.